

— **A Rákos-mező.** Bleriotnak felszálása a Rákos-mezőjén felújítja emlékezetünkben azt a sok történeti emléket, melyek ez ősi rónához fűződnek. Mióta a kispesti úton levő lóversenyter bezáródott, nem is jutott ki még a Rákosra semmi okon semmi sokadalom, de még egyeseket is aligha vitt ki oda a multra való emlékezés. Pedig folyt itt valaha nagyuri, hangos magyar élet, noha akkor még nem szakgatták meg a mezőiséget a mai népes községek és sűrű telepek, maga a Rákos pedig kezdődött már a Nemzeti Színháznál és a Kálvin-téren. Ide gyült évenként, Szent György napján a magyar főúri és nemesi rend törvényhozó jogát gyakorolni. 1286-ban első ízben és 1526-ban utoljára. A főurak és főpapok egész sereggel jöttek, Szolgáik számojatlan számban. Szekereik hosszu sora hozta a megszokott butort, bort és élelmet s mire sátort vertek, akárcsak uri otthonukban lettek volna. A köznemesek lóháton poroszkálták errefelé teli kulacsos, dagadó iszákkal. S egyszeriben új város, roppant sátortábor támadt a kicsiny Pest körül. Olykor nyolczvanezer nemes tanyázott itt napokon át. Felhúzták a király-dombra a király sátorát, ott volt a középpont, a körül pedig egy végeláthatatlan, mozgalmas, hangos gyülekezet. A királyi sátonak lakót is itt adtak. Itt választották a királyoknak többjét. Róbert Károlyt két ízben is. A Rákoson, közel a «Szent Péterhez», a Ferencziék belvárosi templomához. Innen indultak el magabizakodva 1526 április havában, hogy fegyverkezzenek a török ellen és egy fél év mulva Mohácsnál meghaljanak. Mind e nagy sokadalmat el tudta látni étellel-itallal a kicsi, de életrevaló Pest. Jött azonban és hosszan itt tanyázott olyan sereg is, jó negyvenezer fő, amely előtt rettegve dugott el mindent a pénzes pesti polgár. Dózsa parasztjai, kikből, mikor a fősereg már elvonult pusztító útjára a keresztes zászlóval, melyet Bakács Tamás a primás adott kezükbe fent Budavárán, a Szent György-téren, még mindig itt maradt vagy három-ezer garázda. A mai Soroksári-ut vidékén tanyáztak és onnan jártak be ölni, rabolni. A Várból hozott ágyukkal kellett, hogy szétverje őket Tomory Pál és Bornemissza János, a királyi várnagy. Lövetett azonban Tomory két esztendő mulva ugyanennyi nemesre is, akik a már említett utolsó rákosi diétán a Várba tartva, hogy a tíz éves Lajos király mellé kormánytanácsot állítsanak, tárt kapuk helyett ágyukat találtak. Szárados elhagyottság után ismét divatba jött a Rákos II. József és Ferencz király idejében. A «kalapos király» itt execziroztatta katonáit, kikhez, hogy közel legyen, de meg nem is kedelve a feszes udvari életet, főfárasában időzve, nem a királyi palotába szállt, hanem a váczi-utczai híres fogadóba: a «Hét választóhoz». A Rákoson tartá híres császár-szemléit Ferencz király, amikor is egész tábora az uri renden lévőeknek kísérte ki a szeretett uralkodót. És dörgött az ágyu, ropogott a puska a széles rónán, nagy meglegedésére a királynak, nem kisebb öröme a két testvér-város kitelepedett népének. Hiszen valának azóta is némi gyakorlatok itten, folynak még ma is, de hogy megnőtt a hadsereg, elég lett neki a Vérmező is, amikor parádézni akar. Meg hogy azóta a villamos alkalmatosságok közelebb hozták a Rákost, már senkinek sincs kedve felkeresni. Rá se akadnának.

		Iktatószám
		<h2>Budapestre vonatkozó újságcikkek</h2>
Forrás:	Szerző	
Bp.	Rákos - mező.	
(Hely)	Cím	
1909 X/1	Idő	
(Idő)	Hely	
(Köt. v. fi)	Személy	
	Tárgy	
	Oszályozás	
	725.091	
	"1909"	